

Sagsøgt: George Ciocoiu

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 110 TEUF til hinder for, at en medlemsstat pålægger en afgift for luftforureningsemissioner på et brugt motorkøretøj fra andre medlemsstater i forbindelse med den første indregistrering i den nævnte medlemsstat, hvorimod opkrævningen og betalingen af den samme afgift — selv om den pålægges i medfør af en retsakt og hvad angår brugte motorkøretøjer af tilsvarende alder, specifikationer og kilometerstand på det indenlandske marked skal betales i forbindelse med den første overdragelse af ejendomsretten — senere er blevet udsat ved en retsakt med lovkraft?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundespatentgericht (Tyskland) den 24. april 2013 — Oberbank AG mod Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

(Sag C-217/13)

(2013/C 189/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundespatentgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Oberbank AG

Sagsøgt: Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

Procesdeltager: Deutsches Patent- und Markenamt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktivets artikel 3, stk. 1 og 3⁽¹⁾, til hinder for en fortolkning af national ret, hvorefter der for et abstrakt farvemærke (konkret: rød HKS 13), der søges registreret for finansielle tjenesteydelser, skal opnås en korrigeret henførlingsgrad på mindst 70 % i en forbrugerundersøgelse, for at det kan antages, at mærket har opnået fornødent særpræg som følge af brug?
- 2) Skal direktivets artikel 3, stk. 3, første punktum, fortolkes således, at det ligeledes er tidspunktet for ansøgningen om varemærket — og ikke tidspunktet for dets registrering — der er afgørende, når varemærkeindehaveren i sit forsvar mod en begæring om, at varemærket kendes ugyldigt, gør gældende, at varemærket i hvert fald mere end tre år efter ansøgningen, men inden registreringen, har opnået fornødent særpræg som følge af brug?
- 3) For det tilfælde, at ansøgningstidspunktet ligeledes under de ovenfor anførte forudsætninger er afgørende:

Skal varemærket kendes for ugyldigt, allerede fordi det er uafklaret og ikke længere kan afklares, om det på ansøgningstidspunktet havde opnået fornødent særpræg som følge af brug? Eller forudsætter ugyldighed, at sagsøgeren i ugyldighedssagen godtgør, at varemærket på ansøgningstidspunktet ikke havde opnået fornødent særpræg som følge af brug?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299, s. 25).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundespatentgericht (Tyskland) den 24. april 2013 — Banco Santander SA og Santander Consumerbank AG mod Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

(Sag C-218/13)

(2013/C 189/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundespatentgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Banco Santander SA og Santander Consumerbank AG

Sagsøgt: Deutscher Sparkassen- und Giroverband e.V.

Procesdeltager: Deutsches Patent- und Markenamt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er direktivets artikel 3, stk. 1 og 3, ⁽¹⁾ til hinder for en fortolkning af national ret, hvorefter der for et abstrakt farvemærke (konkret: rød HKS 13), der søges registreret for finansielle tjenesteydelser, skal opnås en korrigeret henførlingsgrad på mindst 70 % i en forbrugerundersøgelse, for at det kan antages, at mærket har opnået fornødent særpræg som følge af brug?
- 2) Skal direktivets artikel 3, stk. 3, første punktum, fortolkes således, at det ligeledes er tidspunktet for ansøgningen om varemærket — og ikke tidspunktet for dets registrering — der er afgørende, når varemærkeindehaveren i sit forsvar mod en begæring om, at varemærket kendes ugyldigt, gør gældende, at varemærket i hvert fald mere end tre år efter ansøgningen, men inden registreringen, har opnået fornødent særpræg som følge af brug?

- 3) For det tilfælde, at ansøgningstidspunktet ligeledes under de ovenfor anførte forudsætninger er afgørende:

Skal varemærket kendes for ugyldigt, allerede fordi det er uafklaret og ikke længere kan afklares, om det på ansøgningstidspunktet havde opnået fornødent særpræg som følge af brug? Eller forudsætter ugyldighed, at sagsøgeren i ugyldighedssagen godtgør, at varemærket på ansøgningstidspunktet ikke havde opnået fornødent særpræg som følge af brug?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/95/EF af 22.10.2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EUT L 299, s. 25).

Appel iværksat den 25. april 2013 af Kalliopi Nikolau til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 20. februar 2013 i sag T-241/09, Nikolau mod Revisionsretten for Den Europæiske Union

(Sag C-220/13 P)

(2013/C 189/19)

Processprog: græsk

Parter

Appellant: Kalliopi Nikolau (ved dikigoros V. Christianos)

Den anden part i appelsagen: Revisionsretten for Den Europæiske Union

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten den 20. februar 2013 i sag T-241/09 ophæves, og sagen hjemvises til fornyet behandling ved Retten.
- Revisionsretten for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Appellanten har gjort gældende, at Rettens dom af 20. februar 2013 indeholder retlige vurderinger, der åbenlyst tilsidesætter EU-retten, og at den følgelig skal ophæves.
- Ifølge appellanten bør den appellerede dom ophæves, eftersom den tilsidesætter grundlæggende rettigheder og principper, der er sikret ved EU-retten, indeholder en urigtig fortolkning og anvendelse af EU-retten, og idet Retten har overskredet sin kompetence. Appellantens anbringender er følgende:

- For det første tilsidesættelse af uskyldsformodningen.
- For det andet tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde med Tribunal d'rrondissement de Luxembourg i henhold til artikel 4, stk. 3, TEU.
- For det tredje kompetenceoverskridelse.
- For det fjerde urigtig fortolkning og anvendelse af EU-retten for så vidt angår betingelserne for ansvar uden for kontraktforhold og Revisionsrettens beslutning 99/50.

Sag anlagt den 25. april 2013 — Kongeriget Nederlandene mod Europa-Kommissionen

(Sag C-223/13)

(2013/C 189/20)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Kongeriget Nederlandene (ved M.K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens forordning (EU) nr. 93/2013 af 1. februar 2013 om detaljerede regler for gennemførelse af Rådets forordning (EF) nr. 2494/95 om harmoniserede forbrugerprisindeks for så vidt angår indførelse af ejerboligprisindeks (EUT L 33, s. 14) annulleres, idet artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 92/2013 ikke kan adskilles fra de øvrige bestemmelser.
- Subsidiært, at artikel 4, stk. 1, i forordning 93/2013, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Første anbringende:

Tilsidesættelse af artikel 5, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2494/95 ⁽¹⁾ henholdsvis Domstolens retspraksis, idet det i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 93/2013 er fastlagt, at det er Eurostat som organ og ikke Kommissionen som EU-institution, der udarbejder en retlig bindende manual.